

1/2016

CHARIZMA

„Pôstne putovanie je dvojaké,
k Bohu a k blížnemu.“

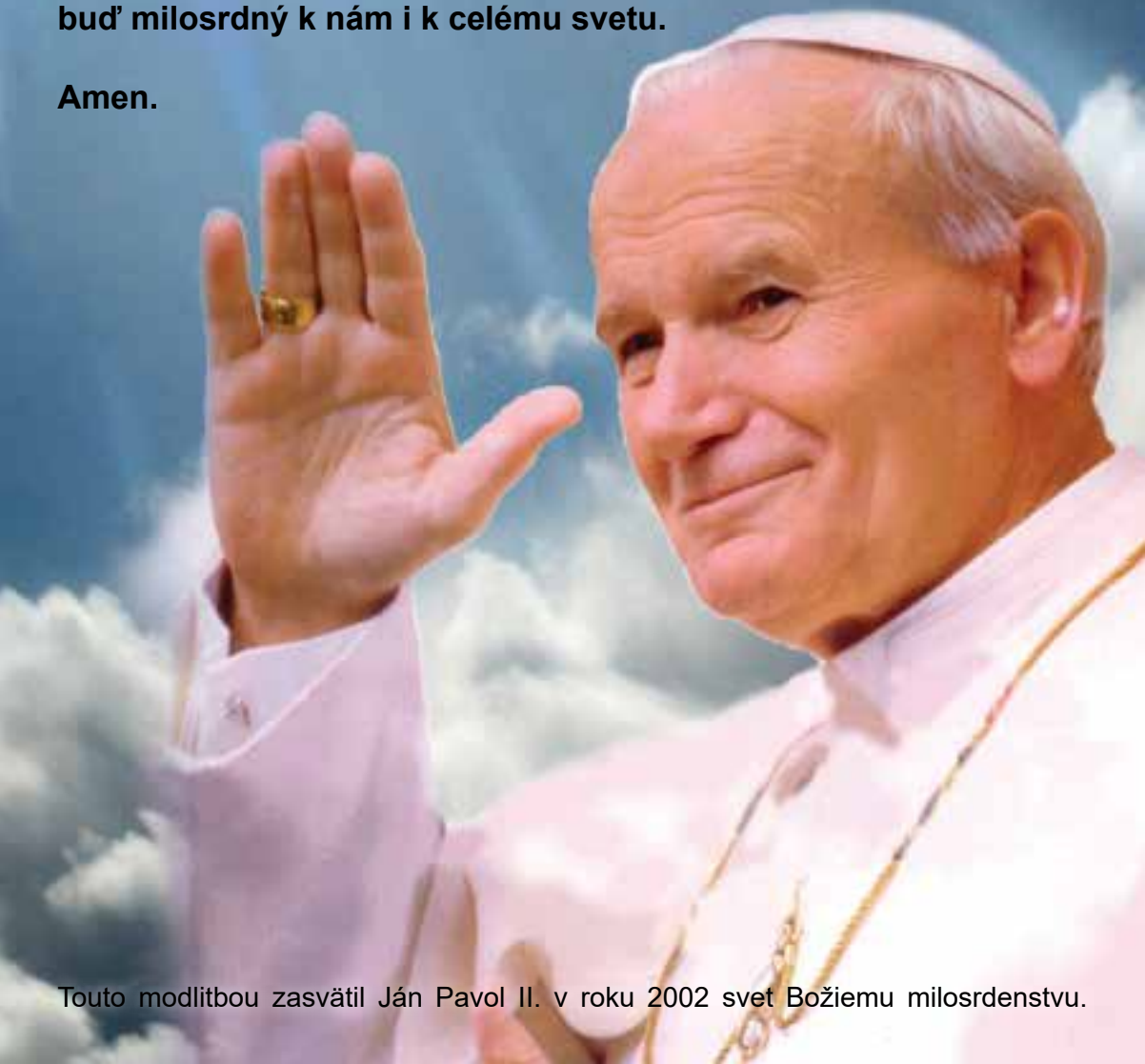
(pápež František)

**Bože, milosrdný Otče,
ktorý zjavuješ svoju lásku vo svojom Synovi, Ježišovi Kristovi,
a vylievaš ju na nás v Utešiteľovi Duchu Svätom,
Tebe dnes zverujeme osud sveta i každého človeka.**

**Skloň sa nad nami hriešnymi, uzdrav našu slabosť,
premôž všetko zlo a daj všetkým obyvateľom zeme
poznať tvoje milosrdenstvo,
aby v Tebe, Trojjediný Bože, vždy nachádzali zdroj nádeje.**

**Večný Otče, pre bolestné utrpenie
a zmŕtvychvstanie svojho Syna
buď milosrdný k nám i k celému svetu.**

Amen.

Touto modlitbou zasvätil Ján Pavol II. v roku 2002 svet Božiemu milosrdenstvu.

Fráter Joachim, keď som mu išla ponúknuť môj najobľúbenejší dezert a nevedela som sa dočkať, kým ho ochutnáme, povedal: „Teraz, keď máš naň takú veľkú chuť, mala by si ho niekomu darovať, najlepšie nepriateľovi.“ Až vtedy som pochopila jeho nejedenie sladkostí, ktoré po celý život rozdával. Pôst, spojený s rozdávaním lásky a radosti, bol prirodzenou súčasťou jeho života. Platili o ňom slová pátra Jozefa: „Ak si vždy dovolíme všetko, čo je dovolené, strácame postupne vnútornú silu. Postiť sa znamená obmedziť sa vo veciach ako zvedavosť, pohodlnosť, čas, spánok, pitie, jedenie... Môže spočívať napríklad v tom, že budeme: vstávať o 15 minút skôr a mať čas pre seba a pre Pána, mať čas pre druhých, nepozrieť sa hneď na každú smsku, ktorá prichádza, robiť niečo, čo žiada nejakú námahu: čítanie knihy namiesto pozerania sa na film, rozjímanie, vybrať si pri raňajkách kúsok staršieho chleba a nechať čerstvý rožok druhým, dať si pohár vody namiesto iného nápoja...“ Sú to napohľad jednoduché drobnosti, a my máme šancu zvlásť v tomto období, pokúsiť sa slovo pôst premeniť na skutky.

Každý človek túžil aspoň raz v živote lietat'. Vzniesť sa nad problémy, nad svet a dotknúť sa neba (dostať sa bližšie k Bohu), oslobodiť sa od zviazaností. Ale nemáme krídla. Naozaj nemáme krídla? „Kto sa modlí a postí, má dve krídla ľahšie ako samotný vietor,“ povedal svätý Ján Zlatoústý. Takže nič a nikto nám nedokáže zabrániť vzlietnuť, ak sa modlíme a postíme.

Andrea Teplanová

Z OBSAHU

2
Konferencia
vo Varšave

11
Čo nás čaká ?

21
Slzy a nádej Iraku

CHARIZMA 1/2016

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu **ročník 8**
vychádza trikrát do roka

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska
Šéfredaktor: Andrea Teplanová
Dátum vydania: február 2016

Redakčná rada: Eva Koprďová, Jarmila Kráľová,
Róbert Lauko, Bohuš Petrik, Juraj Pluta
Grafika: Mária Teplanová
Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: casopis.kcho@gmail.com
telefón: 0907 751 826
<http://www.kcho.sk/casopis>

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009
Cenzor: Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra
registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09
IČO 37 960 687

Európska katolícka charizmatická konferencia vo Varšave

Oheň som prišiel vrhnúť na zem...! (Lk 12,49)

Európska CCR-konferencia vo Varšave sa konala 1. - 4. októbra 2015. Päťsto účastníkov z viac ako 35 krajín prišlo do Varšavy, aby sa zúčastnili prvej európskej CCR-konferencie, ktorú od roku 2002 organizuje ESCI (Európsky podvýbor ICCRS). Počas prípravy sme cítili, že CCR na našom kontinente potrebuje povzbudenie - a skutočne táto udalosť bola inšpiráciou pre každého.

„Ľudia hovoria, že Európa je slabá a stará dáma, a často to cítime aj my v CCR. Ale: Čo potrebujú najviac ľudia, ktorí chodia po púšti?! „pýtal som sa počas otváracieho zasadnutia. „Keď ste na púšti, nesmiete zabudnúť, že tam vpredu pred vami je prisľúbená zem! Myslím, že je čas znovu získať našu zasľúbenú zem ako CCR v Európe! Je načas opäť sa sústrediť na Pána, namiesto na svoje problémy a chudobu. Je čas znovu žiť v sile Ducha Svätého!“

Víkend vo Varšave bol naozaj o zameraní našej identity a o volaní ako CCR. Dr. Mary Healy (Michigan, USA), predsedkyňa doktri-

nálnej komisie ICCRS, hovorila o živote v sile Ducha Svätého: „Duch Svätý je jedinou odpoveďou na problémy dneška! Pán nás volá, aby sme žili v tomto prúde milosti. Existuje toľko ľudí okolo nás, ktorí nepoznajú Boha! Novú evanjelizáciu možno konať a žiť v sile Ducha Svätého!“

Mary Healy povzbudila publikum, aby sa nezanedbával krst a dary Ducha Svätého. Jasne uviedla: „Nadprirodzené musí byť normálnym pre nás kresťanov!“

Nasledujúci deň, Dr. Johannes Hartl (Augsburg, Nemecko), zakladateľ „modlitebne v Augsburgu“, hovoril o situácii v súčasnej

Európe (utečenci, situácia spoločnosti, v Cirkvi a CCR), a vyhlásil, že kresťania majú vždy výber z dvoch možností: Možnosť 1 („posilniť sa Bohom“), je vždy lepšia, ako variant 2 („strach“). Spýtal sa: „Čo je lepšie: kríza v Európe alebo strach kresťanov? Strach a obavy nás vedú do otroctva. Je oveľa lepšie žiť v slobode synov a dcér Pána! Až potom môžeme čeliť problémom dneška a vidieť víťazstvo Dávida, ktoré zakúsil, keď čelil obrovovi Goliášovi.“ Johannes pokračoval: „Svet sa mení, ale my sa nesmieme dopustiť chyby a žiť pohodlný život - evanjelium je pre nás výzvou.“

V závere svojej reči sa Johannes zmenil o troch oblastiach, na ktoré sa potrebuje CCR zamerať v nasledujúcich rokoch: (1) jasné, biblické a praktické učenie, (2) povzbudenie k hlbokému modlitebnému životu a (3) odvážne a múdre vedenie. Samozrejme, že účastníci mali možnosť ísť hlbšie do týchto a ďalších tém v rámci workshopov, ktoré sa konali v popoludňajších hodinách.

Povzbudzujúce bolo svedectvo z Malty: Život v Duchu - semináre pre kňazov a zo Slovenska: Obnova v spoločnosti a jednota medzi kresťanmi aj prednášky Mary Healy a Johanna Hartla.

Eucharistické slávenia viedli poľskí biskupi, ktorí sa prišli s nami stretnúť, pretože sú priatelia poľskej CCR, a dvaja biskupi, ktorí sa podieľali na konferencii: biskup Bronisław Dembowski (Poľsko) a arcibis-

kup Kevin McDonald (Anglicko).

Večerné stretnutia začali vždy nejakým vstupom z „vonku“. V piatok sme mali Monsignora Miguela Delgada (Pápežská rada laikov, Vatikán), ktorý nám pripomenul skutočnú identitu CCR v Cirkvi tým, že uviedol najvýznamnejšie vyhlásenia pápeža Františka o CCR, jej podstate a povolani. V sobotu sme mali zástupcu úradu Svetového mládežníckeho dňa v Krakove (Poľsko), ktorý oslovil celú CCR, aby pozvala mládež na SDM v Krakove 2016.

Oba večery sa končili chválami a pobožnosťami, službou a modlitbou. Chvály a pobožnosti - uctievanie viedla nadšená skupina mladých charizmatikov z Holandska „Jakubov rebrík“, ktorí nám pomohli vstúpiť do prítomnosti Pána mocným spôsobom.

Na záver konferencie Michelle Moran (Anglicko, prezidentka ICCRS), opäť povzbudila všetkých prítomných, aby kráčali a žili v sile Ducha Svätého. „Samozrejme, že v Európe žijeme v ťažkých časoch aj dnes! Ale

Najstarší účastník Monsignor Wilfred Braevens z Bruselu (vpravo) s anglickým arcibiskupom Kevinom McDonaldom.

my by sme sa mohli učiť od našich bratov a sestier z iných kontinentov: Tam, kde je prenasledovanie, viera rastie! Áno, Európa je slabým a problematickým kontinentom, ale Boh nezabudol na Európu! Tí, ktorí sa zameriavajú iba na svoje problémy, budú vidieť len problémy! Kto sa nepozera dopredu, tomu chýba vízia! Boh chce, aby sme žili v slobode synov a dcér Božích a mocou Jeho Ducha! Vráťme sa domov posilnení touto nádejou, ktorú nám dal Duch v týchto posledných dňoch!“

Dostalo sa nám veľa spätnej väzby a účastníci boli povzbudzovaní a požehnaní v mnohých ohľadoch v priebehu konferencie.

Ďakujem tým, ktorí prišli, aby boli s nami, ďakujem tým, ktorí sa modlili za nás, ďakujem všetkým, ktorí umožnili, aby táto konferencia priniesla veľa požehnaní!

Dn. Christof Hemberger
prevzaté z INFO-LIST (Eucril) Európskej katolíckej charizmatickej obnovy,
preklad Helena Gabčová
foto: Myriam Laureys, www.swordofthespirit.net/bulwark/december2015p15.htm

Prezidentka ICCRS Michelle Moran a koordinátor Jeruzalemskej komunity Tony Laureys z Belgicka.

Dr. Mary Healy bola jedným z hlavných rečníkov.

Pán to zrežíroval úžasne!

Keď sme sa dozvedeli, že Celoeurópska konferencia Charizmatickej obnovy v Duchu Svätom sa koná vo Varšave, veľmi nás to potešilo. Nikdy predtým sme sa podobného podujatia nezúčastnili, a teraz bola reálna šanca dostať sa tam - veď Poľsko je za rohom.

Prihlásili sme sa traja z nášho spoločenstva a rozhodli cestovať autom. Ako sa blížil termín konferencie, narastali problémy a prekážky, či už zvyšovanie tlaku v zamestnaní, zdravotné ťažkosti... Dva dni pred plánovaným odchodom ochorel šofér. Začali sme na poslednú chvíľu zháňať náhradu. Boli sme však neúspešní. Zdalo sa, že všet-

ko je proti tomu, aby sme sa dostali do Varšavy. Hovorila som Pánovi: „Ježišu, ak chceš, aby sme prekonalí všetky prekážky a došli do cieľa, pomôž nám. Bez Teba sa nám to nepodarí. Duchu Svätý, my chceme, tak nám ukáž, ako?“

A potom sa riešenie našlo. Spojili sme sa s „bratislavskou“ skupinkou a vybrali sme sa do

Varšavy. Pán nám pomohol! Prišli sme práve na večerný program, kde sa piesňami chválil Pán. Atmosféra bola nákazlivo veselá. Po skončení programu sme pri odchode „náhodne“ stretli skupinu bratov a sestier z Čiech, čo nás nemálo potešilo. Ďalšie dni sme strávili aj v ich prítomnosti, bolo to tiež príjemné. Navyše sme medzi nimi objavili mladého kňaza, pochádzajúceho zo Slovenska, dokonca zo susednej dediny. Pán to zrežiroval úžasne!

Počas konferencie sa každý deň začínal chválami za sprievodu gospelovej skupiny mladých ľudí z Holandska. Všetko sa nieslo v radosť z blízkosti Pána. Veľkým zážitkom bola modlitba v jazykoch. Bol to úžasný hymnus na oslavu Boha, ktorý nemal viditeľného dirigenta, a napriek tomu znel dokonale zosúladiene. Dirigenta sme nevideli, ale cítili sme jeho prítomnosť medzi nami. Potom boli katechézy formou prednášok, prezentácií a svedectiev. Viedli ich skúsení charizmatici. Bolo to veľmi účinné, povzbudzujúce a motivujúce. Po obede boli workshopy na rôzne témy. Každý si mohol vybrať, čo ho zaujímalo, kde cítil potrebu získania nových poznatkov pre svoj duchovný rast. Po skončení workshopov bola svätá omša, celebrovaná mnohými kňazmi aj za prítomnosti biskupov. Prežívali sme ju „jedným dychom“, cítili silnú prítomnosť Boha. Neopísateľný zážitok som mala počas Pánovej hostiny. To posvätné ti-

cho a úcta prítomných, ktorá sprevádzala tento obrad, bola výnimočná. A potom sa rozozvučal chorál vďaky, ktorá vytryskla v srdciach ľudí ako silné „ďakujem“ za dar Eucharistie. Zimomriavky z tejto chvíle cítim aj pri spomienkach.

Každý večer bol pripravený trošku „tajný“ večerný program. Spievali sme oslavné piesne Pánovi. Prejavovali sa rôzne dary Ducha Svätého vo forme chariziem, ktoré dostali prítomní. Pán konal, uzdravoval, prihovárал sa. Zneli aktuálne svedectvá z prežívania týchto chvíľ. Všade bolo cítiť veľkú radosť, vanutie Ducha Svätého. Boli sme naplnení pokojom, láskou, šťastím. Nie som schopná opísať všetky pocity, emócie, ktoré som zažila. Pán bol so svojim ľudom, vylieval na nás hojný prúd milostí, darov, požehnaní. Naplňal nás svojou všeobjímajúcou láskou a my sme cítili, ako nami preteká. Duch Svätý postupne búral bariéry v nás, aby sme sa dokázali otvoriť Jeho pôsobeniu.

Bol to požehnaný a milostivý čas. Čas pobytu na hore Tábor za Jeho prítomnosti. Bohu vďaka za všetko a za všetkých ľudí, ktorých sme stretli. Cítila som, že som súčasťou veľkej Božej rodiny, viac ako inokedy som cítila, že som súčasťou Kristovho neviditeľného tela - Cirkvi. Opäť sa mi potvrdilo, že ak sa s dôverou obrátíme na Pána, On rozuzlí každú zložitosť, nájde riešenie a ešte nás aj odmení za vytrvalosť.

autor: Mária

Christof Hemberger (vpravo) a poľský biskup Bronislav Dembowski.

Nitra, 21. november 2015 Ani sychravé jesenné počasie neodradilo vedúcich spoločenstiev Nitrianskej diecézy, aby sa stretli v Kňazskom seminári sv. Gorazda.

Stretnutie vedúcich spoločenstiev

Po chválach Mons. Peter Brodek povzbudil prítomných používať na spoločenstve charizmy a načúvať Duchu Svätému, pretože ako povedal: „Spoločenstvo by nemalo končiť bez posolstva od Pána - výzvy, očakávania, úlohy.“ Taktiež informoval o slovenskom vydaní dokumentu Krst v Duchu Svätom, ktorý pripravilo ústredie Medzinárodnej katolíckej charismatickej obnovy v Duchu Svätom (ICCRS) v Ríme. Nájde sa v ňom vysvetlenie znakov a ovocia krstu v Duchu Svätom, jeho biblické základy, teologickú reflexiu a najčastejšie pastoračné otázky k tejto téme. Dokument kladie dôraz aj na organizovanie

seminárov obnovy v Duchu Svätom. Prítomní boli pozvaní tak ako sv. Pavol „hlásať evanjelium nie tam, kde bolo Kristovo meno už známe...“ Dôležité je venovať sa tým, ktorým sa nemá kto venovať. „Spoločenstvo by mohlo prijať jedného člena do roka, nie takého, ktorého chcú všetci, ale koho nikto nechce,“ povedal Mons. Brodek. Spoločenstvá KCHO majú byť vždy otvorené pre prijatie nových členov a uzavreté spoločenstvo nie je spoločenstvo Obnovy. Nasledovala živá diskusia venovaná aktuálnym problémom, témam a praktickým otázkam spoločenstiev. Prítomní sa zhodli, že v diecéze chýba kvalitná mládežnícka hudobná kapela KCHO, venujúca sa evanjelizácii mladých.

V homílii počas svätej omše, ktorá bola vyvrcholením stretnutia, kňaz Juraj Pluta vysvetlil, ako môžeme získať silu prítomnosti Ducha Svätého. Vzorom je Panna Mária, ktorá sa zriekla svojich predstáv - prijala Božiu vôľu v svojom živote, vtedy prišiel Duch Svätý. Tiež Ján Krstiteľ nám ukázal cestu: „Ja sa mám umenšovať a on musí rásť.“

- aj -
foto: pT

Obnovení v Trenčíne

Trenčín 17.október 2015 Pravidelné októbrové stretnutie spoločenských Katolíckej charizmatickej obnovy Nitrianskej diecézy sa konalo aj tento rok v Trenčíne v piaristickom kostole.

Tradičný program začal chválami. Vdp. Miroslav Bilčík v prednáške o Duchovnom zápase vysvetlil poslanstvo Eliáša pre dnešný svet. „Keď chcete, aby vás počúvali druhí, buďte sami vzorom v počúvaní a v poslúchaní Boha,“ povedal prednášajúci. Adoráciu viedol vdp. Michal Šrank. Modlitbové skupiny ponúkli modlitbu príhovoru. Na otázky prítomných odpovedal Vdp. Michal Šrank. Svoje svedectvo o uzdravení povedal Štefan zo Šurian. Po ťažkom úraze mu lekári nedávali žiadnu nádej a zomieral v nemocnici, kde prosil Boha o záchranu života. „A dnes tu stojím

a svedčím, milujte Boha a verte mu,“ s úsmevom povedal uzdravený.

Svätú omšu celebroval Mons. Peter Brodek. V homílii pripomenul potrebu aj dôsledky ohlasovania Božieho kráľovstva. Vysvetlil význam evanjelizácie ako postupného procesu. „Nesmieme odporovať Duchu Svätému aj napriek našej biede a slabosti,“ povedal. Poukázal aj na slová pápeža Františka, adresované členom spoločenských Obnovy. Mnohí prítomní svedčili o novom naplnení a obnovení sa, ktoré zažili na stretnutí v Trenčíne.

-aj-

Čo je a čo nie je pôst?

Pôst je tiež spolu s modlitbou veľkou zbraňou v duchovnom boji so zlom.

Ak je naše pôstne snaženie prejavom našej náboženskej pýchy alebo túžby zapáčiť sa Bohu alebo sa pred ním ospravedlniť, môže z toho byť viac škody ako úžitku. Najmä, ak by si človek pôstom niečo dokazoval a vďaka pôstu by bol neláskavý a podráždený na druhých.

Odrieknuť si televíziu alebo internet je veľmi užitočné preto, aby sme si uvedomili svoju slobodu alebo i závislosť na tom, čo nás často okráda o čas, ale predovšetkým znečisťuje našu myseľ i srdce mentalitou sveta, okráda o vnútorný pokoj a vzdáľuje od vzťahov.

Pôst nutne potrebuje modlitbu. Bez modlitby je diétou a asketickým cvičením bez väčšieho významu. Zatiaľ čo pôst je konkrétny občasný prostriedok duchovného života, modlitba je jeho dušou.

páter Kodet

“Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách ...” (Sk 2,42-47).

SPOLOČENSTVO

Boli vytrvalo spolu. To znamená byť spolu, aj keď je nám ťažko, aj keď je nám nanič, aj keď mi niekto robí zle. My nedokážeme byť vytrvalo spolu: niekto mi ublíži a ja už viac neprídem na stretnutie. Byť vytrvalo spolu znamená budovať vzťahy k Bohu a ľuďom.

V podobenstve o márnotrattom synovi (porov. Lk 15,11-32) si syn povedal, že peniaze sú lepšie, ako byť s otcom. Vybral si zážitok namiesto vzťahu. Jeho priatelia boli pri ňom len vtedy, keď si mohli brať. Keď už nemal čo dávať, opustili ho. Vtedy zistil, že každý z týchto vzťahov, ktoré mal, ho nepovzbudil, neobohatil, neposilnil, práve naopak, vysal ho. Svet nám dnes ponúka práve takéto vzťahy. Vzťahy, ktoré nedávajú, ale berú. To je práca Zlého. On nám dnes doslova kradne vzťahy, aj v Cirkvi (stúpajúca rozvodovosť, kampaň proti rodine, presadzovanie homosexuálnych vzťahov a pod.).

My si dnes vytvárame vzťahy na základe príťažlivosti. Vonkajšia krása je to, čo dnes považujeme za hodnotu. Máme snahu toho druhého vlastniť, ale my sami chceme zostať slobodní. Manipulujeme druhými, ale my nechceme byť manipulovaní. Kedy sa to deje? Kedy manipulujeme s druhým človekom? Keď sme závislí na ľuďoch a vyžadujeme od nich to, čo máme prijímať od Boha. Podľa čoho to spoznáme? Ak sa sťažujeme na to, že nedostávame od iných to, čo potrebujeme (lásku, prijatie, povzbudenie, potešenie, pozornosť, oporu, útechu). Vtedy sa snažíme vlastniť človeka. Môžete namietat: ale veď každý z nás toto

očakáva od druhých. Áno, ale toto všetko nám má najprv poskytnúť Boh, a až potom si týmto máme vzájomne slúžiť – máme si byť navzájom potešením, oporou, útechou, povzbudením a pod.. Nebezpečné je, ak to začneme od iného vyžadovať a ak začneme negatívne reagovať na to, že sa nám to nedostáva. Smieme lásku od druhých prijímať, ale nesmieme ju vyžadovať. Božie slovo nám veľmi jasne

hovorí: „Zlorečený je

muž, ktorý dôveruje v človeka a telo urobil svojou oporou, ale od Pána sa mu srdce vzdialilo. Je

ako tamariška na púšti, neuzrie prichádzať blaho,

býva v púšti na vyhoreniskách, v zemi solnatej, neobývanej“ (Jer 17,5-6). Kto chce vlastniť ľudí ako majetok a spoliehať sa na nich, ostane v izolácii. Kto bude čerpať od Boha a dávať to druhým, tak môže očakávať aj od iných, že bude prijímaný, milovaný, požehnávaný, že mu bude odpustené, ale aj to, že bude napomínaný. Ináč budeme voči sebe len pokryteckí, navonok sa budeme pekne usmievať na seba, ale vnútri si budeme o tom druhom myslieť svoje. Ak si nevytvoríme najprv svoj vzťah s Pánom, nevytvoríme skutočné vzťahy s ľuďmi. To znamená, že máme byť vytrvalo spolu nielen s ľuďmi, ale aj s Bohom. Evanjelium totiž nebolo hlásané predovšetkým preto, aby sme sa nedostali do pekla. Ježiš ho ohlasoval preto, aby sme mohli vstúpiť do spoločenstva s Otcom skrze neho. A za toto sa modlil aj pred svojou smrťou: aby sme boli jedno s ním i navzájom medzi sebou (porov. Jn 17). Nečudovali by sme sa, keby sa modlil za to, aby bola Cirkev mocná, aby sa dialo v nej veľa zázrakov, aby bola verná, aby nesklamala a pod.. No nemodlil sa za to. Modlil sa za jednotu. Prečo? Lebo Cirkev ustanovil, aby svet uveril. A moc svedectva o Bohu neexistuje ako samostatný

dar, ako nejaký nástroj evangelizácie.

Moc získať druhých pre Krista neexistuje sama osebe. Len spoločenstvo, ktoré presvedčí, že existuje medzi nami niečo, čo spôsobuje Boh, dokáže ľudí presvedčiť o tom, že existuje Boh v nebi. Teda spoločenstvo nesúvisí v prvom rade so vzájomným vzťahom medzi nami, ale s naším spoločným vzťahom k

Bohu. Nesúvisí v prvom rade s našou službou Bohu, ale s našim

vzťahom k Bohu a potom so vzťahmi medzi nami. Takže, ak nám niekto čokoľvek urobil, Boh chce, aby sme

tomuto človeku odpustili, lebo len tak môžeme byť

zmierení aj s Bohom. A keď sme my čokoľvek urobili proti Bohu, robme pokánie, aby sme mohli žiť v spoločenstve s ľuďmi.

Takže nesmieme v spoločenstve len tak sedieť a byť spokojní so sebou. Musíme rásť - chodiť vo svetle (porov. 1Jn 1,3-7). Čo to znamená chodiť vo svetle? Nechať Ducha Svätého, aby nás stále usvedčoval z hriechov. A my na to musíme stále a náležite reagovať - robiť pokánie. Byť vytrvalo spolu znamená učiť sa tam, kde sú skutočné vzťahy, tam Boh uzdravuje. Lenže takéto vzťahy dokážeme vytvárať, len ak budeme prijímať seba samých. Ak sa odmietame, budú mať z nás tento dojem aj druhí. Tým zničíme všetky vzťahy, už v zárodku udusíme každú snahu. Sebaodmietanie hovorí o tom, že máme obrovský strach z odmietnutia druhými. Preto, aby sme dokázali „byť vytrvalo spolu“ v spoločenstve, musíme vyhodit' zo svojho života postoje sebaodmietania a hnevu voči všetkému zlému v našom živote. Ako to urobiť? Pod' k Ježišovi a uč sa od neho: “Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok

Ak sa sťažujeme na to, že nedostávame od iných to, čo potrebujeme (lásku, prijatie, povzbudenie, potešenie, pozornosť, oporu, útechu), vtedy sa snažíme vlastniť človeka.

pre svoju dušu” (Mt 11,28-29). Ľudská terapia spočíva v tom, že chceme človeka vytrhnúť z ťažkostí. Ježišova zase v tom, že sa máme učiť byť tichí a pokorní. A práve tieto dve veci nie sú pre človeka vôbec prirodzené. Ba naopak, my všetci rebelujeme, kritizujeme, odsudzujeme a sme pyšní. Čo teda robiť? Pamätajme, že Ježiš zachránil rovnako všetkých okolo nás, naplnil všetkých tým istým Duchom, sme rovnoprávnymi členmi nebeského kráľovstva, slúžime tomu istému Pánovi a čítame to isté Božie slovo. Preto sme si vzájomne zaviazaní, oni nám a my im. Patríme k ľuďom vo svojej Cirkvi, či chceme alebo nie. Máme voči nim záväzky. A to preto, že nás Kristus zachránil, On zaplatil náš dlh voči Otcovi. A teraz máme my dlh voči Ježišovi. On chce, aby váš dlh, ktorý máte voči nemu bol prevedený na jeho tajomné telo. Preto svoj dlh musíme splácať bratom a sestrám, ktorí sú okolo nás v Cirkvi. A to bez ohľadu na to, či oni pre nás niečo urobili alebo nie. Sme ich dlžníkmi. Sme si navzájom dlžníkmi. Byť vytrvalo spolu znamená byť zodpovedným – prijať záväzok. Záväzok vytvára v živote stabilitu. Ak by bol vzťah založený len na vzájomnej príťažlivosti, trval by len tak dlho,

ako by trvala príťažlivosť. Zároveň by vytváral veľké napätie, pretože ľudia by sa stále museli snažiť byť príťažliví, aby nestratili toho druhého. Ak by bol vzťah založený len na príťažlivosti, nebol by ani vzťahom, lebo ak sa stratí príťažlivosť, stratí sa aj pocit blízkosti a ľudia si budú cudzí. Nie sme priatelia preto, že si vychádzame v ústrety. Sme priatelia preto, že máme účasť na evanjeliu. Pamätajme, že vstupom do Cirkvi, do spoločenstva, sa pripájame k skupine hriešnikov, takých ako sme aj my. Je to je veľká skupina hriešnikov, nad ktorými sa Boh zľutoval práve tak, ako aj nad nami. Teda v Cirkvi, v spoločenstve, keď prídu problémy, keď sa nám niečo prestane páčiť, máme zotrvať a nie zutekať. Cirkv, spoločenstvo, nie je nejakým klubom. To nie sú ľudia, s ktorými sa potešíme a je nám dobre, dáme si chlebičky a ideme domov. Ale sú to ľudia, s ktorými sa modlíme, s ktorými žijeme, s ktorými čítame Písmo. Sú to ľudia, s ktorými sa povzbudzujeme vo viere a stretávame sa kvôli tomu, aby sme spoznávali Pána. Pozerajme na nich ako na ľudí, ku ktorým patríme. Snažme sa byť k nim citliví a zaujímajme sa o ich potreby, rozmýšľajme, ako im pomôcť. Ak si nedokážeme prejsť pomoc, vytvárame medzi sebou bariéry, nie sme úprimní. „Ak milujete tých, ktorí vás milujú, akúže máte zásluhu? Veď aj hriešnici milujú tých, čo ich milujú. Ak robíte dobre tým, čo vám dobre robia, akúže máte zásluhu? Veď to isté robia aj hriešnici” (Lk 6,32-33). Nesmieme dovoliť, aby sa naše spoločenstvo, prežívané v Duchu Svätom, plné modlitby a Božieho slova, nahradilo nejakou kresťanskou alebo humanitnou činnosťou. Podstata spoločenstva spočíva v obnovenom a živom vzťahu s Bohom. Nie v tom, že máme rovnaký záujem, rovnaké zameranie. Opravdivo môžeme niekoho spoznať len skrze Boha a tým, že zotrávame v Bohu. Bolo povedané veľa. Teraz zostať vo svojom srdci s Pánom a nechajme v sebe rezonovať tie slová, ktoré nás najviac oslovili.

*Spracoval: Imrich Degro
foto: MT*

V ústrety 100. výročiu Fatimy

Čo nás čaká a čo robiť v najbližších rokoch?

V roku 2017 si budeme pripomínať viaceré významné výročia udalostí, ktoré podstatne ovplyvnili vývoj ľudstva v Európe a na celom svete a mali či majú veľký dopad aj na naše životy a rodiny. Sú to 500. výročie od vystúpenia Martina Luthera (1517, Wittenberg), 300. výročie od založenia slobodomurárskych lóží (1717, Londýn), a najmä 100. výročie od zjavení Panny Márie vo Fatime (13. mája až 13. októbra 1917) a od bolševickej revolúcie (7. novembra 1917, ruský Petrohrad). Je náhodné takéto stretnutie výročí takých dôležitých udalostí?

Fatimské udalosti a prorocké predpovede sa týkajú nielen nás katolíkov, ale aj ostatných kresťanov a ľudí, lebo sa týkajú najdôležitejších svetových udalostí a veľkého utrpenia alebo záchranu ľudstva v 20. a v 21. storočí. V konfrontácii s bolševickou revolúciou a s

rozšírením komunizmu a slobodomurárstva ponúkajú svetlo na dejiny od roku 1917. Zároveň nám dávajú jasné poznanie, že duchovný boj zla a Zlého proti ľudstvu a bolestná očista sa stupňuje. Súčasťou toho je invázia skazenosti a manipulatívne zotročovanie pomocou masmédií a judášskych peňazí jednotlivcov i spoločnosti. Ale aj masová imigrácia moslimov do Európy a s ňou spojené ťažkosti prispievajú ku konfrontácii a chaosu, z ktorého sa má vytvoriť Nový svetový poriadok. Ale na druhej strane sa prebúdzajú a mobilizujú kresťania a zapájajú sa do najväčšieho víťazného duchovného boja.

Táto bitka a víťazstvo boli predpovedané na začiatku dejín: „*Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom, ono ti rozšliape hlavu a ty mu zraníš pätu*“ (Gn 3, 15). Boli predpovedané aj v evanjeliu a v Jánovej Apokalypse, v knihe proroka Daniela a v mnohých súkromných zjaveniach, najmä vo Fatime. Tu 13. júla 1917 Panna Mária dala slovo, platné aj v prípade horšieho priebehu zápasu: „*Nako- niec zvíťazí moje Nepoškvrnené Srdce.*“

Ale kedy zvíťazí?

Pápež Lev XIII. v r. 1890 mal toto zjavenie: počul rozhovor, v ktorom Satan žiadal od Krista Pána väčšiu moc a aspoň 75 až 100 rokov, aby mohol zničiť jeho Cirkev. Kristus mu povedal: „*Znič, ak môžeš! Dám ti väčšiu moc i viac času.*“

Fatimskí pastierikovia Lucia,
František, Hyacinta

Táto väčšia satanská moc začala pôsobiť najmä od ruskej boľševickej revolúcie (VOSR), ktorá začala 7. novembra 1917 v Petrohrade. Rozpútala sa najväčšia duchovná bitka dejín, spojená s krvavými vojnami, revolúciami a prenasledovaniami, aké dovtedy neboli. Ale podľa spomenutého zjavenia, ktoré mal Lev XIII., by sa malo v r. 2017 tých 100 rokov väčšej moci Satana dovŕšiť. Bude teda rok 2017 počiatkom víťazstva Nepoškvrneného Srdca Márie? Pravdepodobne áno. Naznačil to aj pápež Benedikt XVI. vo svojej homílii 13. mája 2010 vo Fatime, kedy ju ukončil výzvou: „*Nech týchto sedem rokov, ktoré nás delia od stého výročia zjavení, urýchlia ohlásené víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie na slávu Najsvätejšej Trojice!*“

Matka prišla na pomoc

Pol roka pred ruskou boľševickou revolúciou prišla ohrozenému ľudstvu na pomoc Panna Mária vo Fatime. Zjavovala sa od 13. mája do 13. októbra 1917 trom deťom od desať do sedem rokov, pastierikom Lucii, Františkovi a Hyacinte a predpovedala skorý koniec Prvej svetovej vojny, revolúciu v Rusku a ďalší vývoj, závisiaci od plnenia alebo neplnenia jej výziev a podmienok. Ale nechajme rozprávať najstaršiu z nich, Luciu: „*Potom sme pozdvihli oči k Panne Márii, ktorá nám s dobrotou a smútkom povedala: - Videli ste peklo, kam padajú duše biednych hriešnikov. Aby ich Boh zachránil, chce vo svete zaviesť úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Ak budú robiť to, čo vám poviem, mnohé duše sa zachránia a budú mať pokoj. Vojna sa končí, ale ak neprestanú urážať Boha, počas pontifikátu Pia XI. sa začne iná, ešte horšia. Keď budete vidieť noc, ožiarenú neznámym svetlom (v noci na 25. januára 1938 ožiarila celú Európu neznáma silná žiara, aj moji rodičia o nej rozprávali), vedzte, že je to veľké znamenie, ktoré vám Boh dáva, že ide potrestať svet za jeho zločiny prostredníctvom vojny, hladu*

a prenasledovania Cirkvi a Svätého Otca. Aby sa tomu predišlo, budem žiadať zasvätenie Ruska môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a odčistiť sväté prijímania v prvé soboty. Ak prijímajú moje požiadavky, Rusko sa obráti a budú mať pokoj; ak nie, roznesie svoje bludy do celého sveta, šíriac vojny a prenasledovanie Cirkvi. Dobrí budú mučení, Svätý Otec bude veľa trpieť, mnohé národy budú zničené. Nakoniec zvíťazí moje Nepoškvrnené Srdce. Svätý Otec mi zasväťí Rusko, ktoré sa obráti, a svetu bude dopriať obdobie mieru. A Portugalsko si zachová dogmy viery.“

Pre úplnosť predpovedaných udalostí vo Fatime pripájame po texte tzv. druhého fatimského tajomstva aj tretie tajomstvo, opäť prostredníctvom sestry Lucie: „*Po dvoch častiach, ktoré som už vyložila, videli sme po ľavej strane našej Panej trochu vyššie anjela s ohnivým mečom v ľavej ruke. Šľahal z neho iskriaci plameň, ktorý, ako sa zdá, mal zapáliť celý svet. Iskry však zhasínali pri dotyku s jasom našej Panej, ktorý vychádzal z jej pravej ruky smerom k nemu. Anjel, ukazujúc pravou rukou na zem, silným hlasom zvolal: - Pokánie, pokánie, pokánie!*“

Ďalej fatimské deti videli biskupa v bielom, ako prechádza cez veľké mesto, spoločne zrúcané a vystupuje na vrch, kde kľacia pod veľkým križom je zastrelený skupinou vojakov. Takým istým spôsobom zomierajú jedni po druhých: biskupi, kňazi, rehoľníci a rehoľničky a rôzne svetské osoby. Pod ramedami križa videli dvoch anjelov: zachytávali krv mučeníkov a ňou polievali duše, ktoré sa približovali k Bohu.

Prorockto Fatimy je stále aktuálne a vyzýva nás k odpovedi

Ako sa zachovať k tomuto tretiemu tajomstvu? Je ešte stále aktuálne? Odpoveď nám opäť pomôže dať pápež Benedikt XVI., ktorý 13. mája 2010 vo Fatime povedal aj tieto slová: „*Klamal by sám seba ten, kto by si myslel, že prorocké poslanstvo Fatimy je ukončené. V*

Fatima 1991, Lucia a Ján Pavol II.

ňom oživa zámer Boha, ktorý sa pýta od počiatku človeka: «Kde je tvoj brat Ábel? [...] Hlas krvi tvojho brata hlasno volá zo zeme ku mne» (Gn 4, 9). Človek dokázal spustiť kolobeh smrti a hrôzy, ale zastaviť ho nedokáže... Vo Svätom písme sa často uvádza, že Boh hľadá spravodlivých, aby zachránil celé mesto ľudí. A to sa deje aj tu vo Fatime, keď sa Panna Mária pýta (deti, ale dodajme, aj nás): «Chcete sa ponúknuť Bohu a znášať každé utrpenie, ktoré na vás zošle, ako obeť za odčinenie hriechov, ktorými ho ľudia urazili a ako prosbu za obrátenie hriešnikov?»“ (Spomienky sestry Lucie, I, 162).

Ako prvá vstúpila do bolestnej trhliny medzi Bohom a človekom našich čias fatimská Matka Milosrdenstva. Jej Nepoškvrnené Srdce odprosuje a uzmieruje Pána Boha, zvelebujeme ho, prihovára sa za nás a pozýva nás zasvätiť sa mu a spolupracovať s ním na záchrane jej ohrozených detí.

Podľa návodu Panny Márie aj tri fatimské deti prijali úlohu uzmiernovať Pána Boha v zástupnom pokání a prinášať modlitby a obety

za obrátenie hriešnikov. A robili to hrdinsky. Na túto úlohu ich už rok pred zjaveniami Panny Márie pripravoval Anjel mieru a Portugalska. Pri prvom zjavení im povedal „Nebojte sa, ja som Anjel mieru. Modlite sa so mnou!“ Kľakol si a sklonil čelo až k zemi. Uchvátení týmto nadprirodzeným javom sme ho nasledovali a opakovali sme slová, ktoré sme z jeho úst počuli: „Môj Bože, v Teba verím, Teba vzývam, v Teba dúfam, Teba milujem. Prosím Ťa za odpustenie pre všetkých, ktorí neveria, ktorí sa nemodlia, v Teba nedúfajú a Teba nemilujú“. Potom tieto slová trikrát zopakoval, vstal a povedal: „Takto sa modlite! Srdce Ježišovo a Máriino pozorne načúva hlasu vašich prosieb.“ A potom zmizol.

Pri druhom zjavení anjela sa deti práve hrali. Sestra Lucia rozpráva, že jej a súrodencom pri tejto príležitosti anjel povedal: „Čo tu robíte? Modlite sa! Veľa sa modlite! Najsvätejšie Srdce Ježišovo a Márie vám chcú preukázať milosrdenstvo. Prinášajte Najvyššiemu ustavičné modlitby a obete. Čo najviac, ako len môžete, prinášajte zmiernu obeť za hrie-

chy, ktorými je Boh urážaný a ako prosbu za obrátenie hriešnikov. Tak budete privolať mier na svoju vlasť. Ja som anjel strážny, Anjel Portugalska. Predovšetkým prijmite s odovzdanosťou utrpenie, ktoré vám Pán posielal a znášajte ho trpezlivo.“

Deti, ktoré v r. 1916 mali iba šesť až deväť rokov, privolali v spolupráci s Anjelom Portugalska a s Pannou Máriou mier na svoju vlasť. Portugalsko nebolo zatiahnuté ani do 1. svetovej vojny, ani do revolúcie (ako Španielsko), ani do 2. svetovej vojny.

V úsilí uzmirovať Pána a vyprosovať obrátenie hriešnikov hrdinské deti neostali samy. Pod vplyvom zjavení, najmä slnečného zázraku 13. októbra 1917, sa Portugalsko prebudilo a obrátilo a v roku 1925 a 1929 portugalskí biskupi zasvätili svoju vlasť a národ Nepoškvrnenému Srdcu. Portugalsko prijalo svoju Matku a jej výzvy: osobné pokánie, spoveď, prvé soboty so zmiernym sv. prijímaním a zasvätením Nepoškvrnenému Srdcu, sv. ruženec, zástupné pokánie a zmierné modlitby a obety, trpezlivé znášanie a obetovanie utrpenia, život v jednote s Ježišom, Máriou a spoločenstvom Cirkvi. A veľmi sa im to oplátilo.

Už prichádza jar Ducha – nové, či druhé Turíce

Skúsme aj my vstúpiť do trhlín – v sile Svätého Ducha, Božieho slova a Krvi Baránka! A v spojení so Srdcom pokornej, víťaznej Panny! Uzmierme zlo a vytlačme Zlého! Svätý Duch sa už teší ... Víťazstvo Nepoškvrneného Srdca bude aj jeho víťazstvom. Už prichádza jar Ducha – jarný dážď, hojnejší ako jesenný – nové či druhé Turíce, oveľa väčšie ako prvé: „Potom vylejem svojho Ducha na každé telo“ (Joel 3, 1). Už skoro bude pripravená Nevesta pre svojho Ženícha. A „Duch i nevesta (už) volajú: Príď, Pane Ježišu!“ (Zj 22, 17.20). Cirkev, v ktorej časti je už prítomná jar Ducha, tak zmýšľa, tak túžobne volá, tak sa modlí. Zatiaľ však ešte treba statočne bojovať – ako fatimské deti.

Václav Kocian

Biskup fatimy oznámil, že pápež František chce navštíviť Fatimu v roku 2017

„Zakladateľom Obnovy v Duchu Svätom je Duch Svätý, pre všetkých členov je charakteristická túžba prehlbovať svoj duchovný život skrze neho, prijímať každého človeka ako svojho brata a zažiť skúsenosť vyliatia - krstu v Duchu Svätom a vydávať o tom svedectvo. Naše spoločenstvo nie je v tomto výnimkou,“ povedala Milka Levická.

Čo je svetu slabé, vyvolil si Boh

Spoločenstvo, ktoré vedie, vzniklo v roku 1997 na podnet vtedajšieho správcu farnosti na Klokočine, otca Petra Brodeka. Prvým animátorom bol Vladimír Malík, po ňom Eva Krutáková a od roku 2000 Milka Levická. Počet členov, účastných na stretnutiach, je priemerne sedem až deväť. Dve sestry už odišli do večnosti, niektoré vzhľadom k svojmu veku alebo zdravotnému stavu, nemôžu fyzicky navštevovať spoločenstvo, ale sú zahrnuté do modlitieb. Pán posielal postupne nové sily, a tak sa spoločenstvo teší z požehnania a milosti stretávať sa a slúžiť. Miestom stretnutí je kaplnka Pastoračného centra na Klokočine v Nitre.

Milka: Stretávame sa každý druhý pondelok kvôli Ježišovi, ktorý nám skrze svojho Ducha dáva potrebnú silu, odvahu a lásku, aby sme sa navzájom posväcovali prijímaním jedného druhého a zachraňovali vlastné duše a duše tých, ktorých nám Pán zveril alebo posielal do cesty. Snažíme sa žiť z Božieho slova, zo sviahostí – hlavne z denného prijímania Eucharistie, chváliť Pána a ďakovať mu za všetky dobrodenia. Do spoločných modlitieb a prosieb vkladáme to, čo nám vnúka Duch Svätý.

Sme jedno z mnohých spoločenstiev Obnovy, otvorené pre všetkých, ktorí túžia po podobnom spôsobe života. Pre obnovených kresťanov je takýto život úplne normálny, preto nepociťujeme potrebu nejako sa špe-

cifikovať iným názvom alebo pomenovaním. Nie sme ničím výnimočné, myslím, že nás môže charakterizovať citát z Božieho slova: „Čo je svetu slabé, vyvolil si Boh...“ Nie vždy je ľahké dovoliť Duchu Svätému za každých okolností v nás konať. Sme na ceste, stále sa učíme a bojujeme s vlastnými slabosťami a nedokonalosťami. Tiež sa nešpecializujeme na žiadnu konkrétnu službu, poslúžime podľa podnetov a potrieb farnosti, Cirkvi, jednotlivcov – veď „Duch veje, ako chce a kam chce...“

Pán si každého formuje spôsobom jemu vlastným a každá z nás slúži podľa svojich možností, schopností, z lásky k Bohu a blížnemu skrze tie podmienky, ktoré nám dáva k dispozícii náš bežný život. Sme nápomocné v našej farnosti ako modlitebníčky svätého ruženca, upratovačky kostola, lektorky Božieho slova počas svätých omší, máme kronikárku farnosti, horliteľku ružencového bratstva, lektorku seminárov Obnovy v Duchu Svätom. Ako spoločenstvo si počas pôstu pripravujeme modlitbu Krížovej cesty, slúžime modlitbou príhovoru pri stretnutiach spoločenstiev Obnovy a seminároch Obnovy v Duchu Svätom.

Ako animátorka ďakujem Pánovi za každú jednu sestru, ktorá bola a je členkou našej duchovnej rodiny. Každá je prínosom pre naše spoločenstvo, pretože našim spoločným cieľom je rásť v citlivosti na Ducha, konať dobro, žiť spravodlivo príkladný život a pomáhať. Pre mňa je veľmi dôležité, aby „Pokoj a bratská láska bola medzi nami“, aby každá z nás slobodne

a rada prichádzala na stretnutie, aby sa cítila prijatá, aby nás neodradili ťažkosti a kríže - aby sme sa s nimi dokázali podeliť a vzájomne si pomôcť. Myslím, že toto je základ, bez ktorého nedospejeme k jednote a láske, bez ktorej by boli zbytočné naše stretnutia.

*Jarmila Kráľová
foto: Milka Levická*

Najstaršia členka spoločenstva Štefánia Letoščiaková

Ked' účinkuje Božia milosť

Príbehov zo skutočného života o tom, ako Boh niekomu zmenil život, je mnoho, no čas vždy prináša nové, ktoré menia aj iných. Jeden takýto príbeh sa doniesol aj do mojich uší a pokúsim sa ho opísať tak, ako sa stal.

V jednom mestečku žil chlapec. V jadre nebol zlý, no môžeme jednoducho povedať, že bol veľmi prešibaný figliar. V škole mal vždy veľa nápadov, ako sa vyhnúť písomke, ústnej odpovedi, prípadne, ako sa vyhnúť škole úplne.

Akú rolu hral v jeho živote Boh? Nedá sa povedať, že by bol neveriaci. Rodičia ho viedli cestou viery, ale Boh nebol stredobodom jeho života. Hral vedľajšiu úlohu. Chrám Boží navštevoval z povinnosti alebo nešiel na bohoslužbu vôbec. Kostol totiž naňho pôsobil dosť smutne, niekedy až stiesnene. Ako dospieval, cesta k Bohu sa mu vzdalaľovala. Zmysel života videl vo svetských radostiach. Krčma mu preto vyhovovala viac. Mohol sa v nej baviť s priateľmi a dať si pár pohárikov vína.

Čas plynul a z chlapca sa stal dospelý muž. V tomto období do jeho života vošiel Boh. Neohlásene, zázračným spôsobom. Nikto mu vtedy nehovoril o Bohu, o viere. Jednoducho sa mu sprotivil jeho doterajší život. Nasledovala spoveď po dlhých rokoch. Nastala dlhá cesta odstraňovania zlých vlastností. Založil si vlastnú rodinu, do ktorej pribudli aj deti. Napriek tomu sa stávalo, že aj naďalej sa venoval kamarátom, krčme a futbalu. A tu už druhýkrát zasiahol Boh. Paradoxne práve futbal ho priviedol k väčšej láske k Bohu a rodine. Na jednom zápase mu spoluhráč nešťastnou náhodou skočil na koleno. Ako ležal v posteli so zlomenou nohou, vyčítal Bohu, ako toto mohol dovoliť. Veď šport je dobrá vec a takto chcel byť vzorom aj svojim deťom. Tak prečo toto? A tu zrazu vnútorne dostal takúto odpoveď: „Veď máš rodinu a deti, a nielen kamarátov a futbal.“ Tento úraz ho donútil venovať

sa rodine a byť s nimi doma.

Dnes už vie, že Boh dopustil zlomené koleno, aby ho priviedol k sebe. Všetko, čo robil Boh, robil tak, aby ho to zmenilo. Jeho obrátenie nebolo rýchle, práve naopak, dlhé a pomalé. Najskôr sa odvážil ísť do kostola, aj keď len dozađu. Boh mu dal odvahu, aby prišiel dopredu a čítal Jeho slovo. Dal mu do srdca lásku, aby miloval deti a manželku tak, ako oni jeho. Ježiš stál vždy pri ňom, tak ako od začiatku a priviedol ho na svoje chodníčky. Dnes už nemá v Božom chráme pocit stiesnenosti a smútku. Na bohoslužby chodí pravidelne. Dávajú mu do srdca radosť, ktorú svojim úsmevom posúva ďalej.

Dnes je z priemerného študenta skvelý profesor, ktorý je svojím obrátením a životom vzorom pre študentov. Toto je neobvyčajný príbeh obvyčajného človeka, z ktorého si aj my, jeho žiaci, môžeme vziať silu a odvahu do svojich životov.

Zuzka Mancovičová

Zuzka Mancovičová

Prostredníctvom svätej Terezky som si pripomenula:

Som Božie dieťa

Stalo sa niečo nezvyčajné. Doslova malý zázrak, a to počas veľkých dní. Keďže druhého januára sme si pripomenuli 143 rokov od narodenia svätej Terézie z Lisieux, začala som sa modliť deviatniky. Rozhodla som sa, že sa budem modliť naraz dva, nechcela som niektorý uprednostňovať.

Večer ôsmeho januára som rozjímal siedmy deň, nad témou „Byť malým“: „Môj Spasiteľ, ty si povedal, že musíme byť ako deti, a na svätej Terézii si nám ukázal, aké je to jednoduché. Čím viac sa cítim malá, biedna a slabá, tým väčšia sa ukazuje tvoja láska a blahosklonnosť...“ Viem, že do modlitby by vonkajší svet nemal vstupovať, ale Terezka ho vnímala tiež, s uvedením si, že je dieťaťom Cirkvi, dcérou nebeskej Matky a nebeského Otca. Vtom zapíjala esemeska. Od našej vedúcej Anny. Text prišiel takmer celý, no displej mi stále naznačoval, že sa nedá prijať ďalšia správa, s väčším rozsahom. V doručenej pošte som mala plno esemesiek, najmä vianočných, a tak bolo treba niektoré vymazať. No keďže by som musela mazať po jednej, lebo sa v mojom staršom aparáte nedajú označovať, rozhodla som sa, že dám vymazať všetky. Veď najdôležitejšia bola práve prichádzajúca správa. Podľa slov Matky Terezy: „Každý človek je pre mňa Kristus. A keďže existuje len jeden Kristus, osoba, ktorú práve stretávam, je pre mňa jedinou osobou na svete.“ Alebo

podľa citátu „Najdôležitejší človek je ten, ktorý stojí pred tebou, najdôležitejšia chvíľa je tá, ktorú prežívaš a najdôležitejší skutok je láska“, najdôležitejšou esemeskou je tá prichádzajúca.

Trvalo to dlho, v pošte boli hneď dve obálky: jedna ememeska od Anny a druhá esemeska od známej Jany. MMS bola už s dátumom 9. 1. o 04:35:45 h, s fotografiou Ankinho vianočného stromčeka s červenými svetielkami. Presne takými, aké ma vítali pred budovou, kde som strávila Štedrý deň i pri stole našej spoločnej Štedrej večere. SMS bola s textom: „Krásny pozdrav letí, pre všetky Božie deti. K tomu ešte objatie a sväté požehnanie + :-*! J.“ – S dátumom 1. 6. o 15:30:11 h. Nevedela som si to vysvetliť. Pýtala som sa v duchu: „Ako je to možné? Predsa som jasne zadala: „VYMAZAŤ VŠETKY DORUČENÉ SPRÁVY“. Uvedomila som si, že keď Ježišovi dôverujeme a keď sa k nášmu nebeskému Otcovi utiekame, On nás zo svojej rodiny nevymaže! A vie nás potešiť. Dokonale. „Hoci by ma opustil otec aj matka, Pán sa ma predsa ujme!“ (Ž 27, 10) Stalo sa tak pred

vyše trinástimi rokmi. Rodičia zomreli tragicky: matka 3. 11. nad 102. Žalmom a otec v nemocnici 4. 11. Matka zaopatrená, aj otec. Pochovala som ich v deň 27. narodenín so slovami: „Mama, otec, ďakujem za život!“ Ale to je už druhý príbeh... Boh ma neopustil a ujal sa ma...

Skoro ráno 9. januára som sa pomodlila Deviatnik ôsmeho dňa s podti-

tulkom: „Milujem Cirkev, moju Matku“ a ďalší Deviatnik s názvom „CESTA K MILOSRDNEJ LÁSKE“. Som z cestárskej rodiny (cestárom bol otec, strýko, ujo, bratrance, železničiarom ďalší ujo...) a vychutnávala som si slová: „Svätá Terezka, uč nás, aby sme aj my dokázali pre také veľké dobro obetovať všetko a vytrvať na ceste, ktorou si nás predišla.“ Modlitbu Pána, Anjelské pozdravenie i Chváloslovie sa teraz modlím pomaly a všimam si ešte viac Božie vnuknutia.

V pondelok som navštívila v Nitre dva kostoly, aby som si osobne uctila relikvie sv. Terezky. Zase sa diali zázračné situácie. V stredu 13. januára som bola na rôznych miestach porozprávať, akú

lásku bolo cítiť na stretnutiach, v blízkosti svätej Terezky.

Keď sme sa večer stretli na našom modlitbovom stretku, každý mal čo povedať k týmto slávnostným dňom. A nechýbali medzi nami kňazom posvätené lupienky ruží či malé voňavé sušené francúzske ružičky, dotknuté o relikviár. Vnímali sme spoločného ducha modlitby a na pokračovanie v nás bije naše spoločné srdce, pokropené dažďom ruží... Či sme u Anny zo zeleného domu (naša milá láskyplná Anna v takom býva) alebo doma, na ulici či na inom mieste, stále cítime, že Boh je s nami. A tak nie sme nikdy sami. Ako Božie deti.

Jana Slobodníková

Magnetom Božej lásky **som bola priťahovaná**

Žila som svoj život, už skoro päťdesiatročný. Život matky štyroch detí, život manželský – už skoro tridsať rokov, život zamestnanej ženy, život kresťanky. Zvlášť život kresťanský, taký plnohodnotný, som akosi stále odkladala, že však potom – niekedy ho začnem žiť plnšie, inak, zodpovednejšie a pravidelne.

Jedného dňa, pred piatimi rokmi, som ako si nástojeivo počula v sebe otázky, ktoré som kládla Pánu Ježišovi. Pane, toto je všetko? Takto budem svoj život žiť až dokonca? Nič viac ma nečaká? Rodina, domácnosť, práca... Nie, neboli to výčitky, iba akési uvažovanie. A cítila som, že musí byť niečo viac, niečo, čo však človek nedokáže dať. Trvalo to asi týždeň. Potom nasledoval deň, kedy prišlo to, čo človek nemôže dať a to Božia láska. Pán Ježiš obnovil moje srdce, ktoré chcelo všetkým oznámiť, že On žije, že je pri nás, že je v nás, že je vo Sviatosti oltárnej. Akoby magnetom Božej lásky som bola priťahovaná do jeho chrámu a k sviatostiam, k sviatosti zmierenia, k Eucharistii, k sláveniu Eucharistie, k adorácii. Sväté omše boli a sú pre mňa povzbudením a skutočnou oslavou obety Pána. Slová, ktoré tam zneli a znejú, som akoby prvýkrát počula a teraz pochopila ich význam. Hľadala som ho a nachádzala. Vlastne On ma našiel,

našiel svoju stú ovečku. Mysľou mi znelo: Pane, vyhrievam sa na výslni tvojej lásky. Túžila som jeho lásku opätovať, milovať jeho i svojich blížnych a pýtala som sa, čo mám pre to robiť. Jeho slová zneli: „Modliť sa a chváliť.“ Snažila som sa, ako som vedela, ale hlavne s láskou.

Po uplynutí určitého času som znovu v modlitbách viackrát prosila Pána o radu, čo by som ešte mohla pre neho urobiť. „Učiť sa a učiť,“ – povedal Pán. V mojom ponímaní som učenie chápala ako návštevu školy. A tak som už tretí rok žiačkou Univerzity tretieho veku Kňazského seminára v Nitre, odbor Katolícka teológia. A tiež som začala „učiť“ doma svoju dcérku a muža. Nenútene, svojim príkladom. Začala som sa každé ráno i večer modliť s dcérkou, manžel sa najprv iba potichu zúčastňoval a potom sa pridali i on.

Z lásky k Pánu Ježišovi som sa znovu pýtala, čo ešte môžem robiť. Povedal mi: „Po-

máhať kňazom. “ Začala som prispievať článkami do farského časopisu Nádej a tiež čítať Božie slovo v kostole pri svätých omšiach. Podvedome som po celý čas cítila, že nás musí byť viac, ktorí takto cítíme a prosila som Pána Ježiša, aby ma s takými ľuďmi zoznámil. Netrvalo dlho a na podnet Evky Vnukovej a Ferka Hrudku som sa stala členkou spoločenstva Obnovy v Duchu Svätom. Stretávali sme sa v kaplnke v Cirkevnej škole Ž. Bosniakovej v Šuranoch. Naše stretnutia boli obohacujúce, pod vedením Ferka Hrudku sme sa učili vnímať Božie slovo, rozjímať nad ním. Tu som sa učila a učím dodnes chápať pôsobenie Ducha Svätého v nás a v našich životoch, chváliť nášho Pána, vyjadriť sama, svojimi slovami, lásku k nemu, obdiv jeho dielam.

V decembri v roku 2014 sme sa rozdelili na dve spoločenstvá. Jedno zostalo v kaplnke a druhé sa schádza u nás doma, za čo som Pánovi nesmierne vďačná. Je nás jedenásť: Martuška, Betka, Zitka, Helenka, Hanka, Janko, Štefan, Juraj, Helenka, Janka a ja. Stretávame sa každú stredu. Predovšetkým chválime nášho Pána, ctíme si Ducha Svätého, vrúčne ho žiadame o sprevádzanie každého momentu nášho putovania, čítame Písmo, učíme sa ho chápať, zdieľame sa o vnímaní Pána v našich životoch, prosíme za seba, za svoje rodiny, za našich bratov i sestry.

V priebehu týchto udalostí má svoje patričné miesto aj púť do Medžugoria v roku 2011, ktorej sme sa zúčastnili všetci traja. Zažili sme tu čas, kedy sme pochopili, že Medžugorie sa právom nazýva miestom milostí. Po svätej spovedi sme obaja s manželom naraz, bez predchádzajúceho dohovoru, akoby jedným dychom povedali: „Musíme sa modliť za deti, za rodinu. Na nich sme sa najviac previnili.“ Pre mňa osobne bola táto púť púťou duchovného uzdravenia, jeho začiatku. Nehanbím sa za to, že moje oči asi nikdy predtým nevyplakali toľko nezadržateľných slz ako tu. Ale nielen slz na tvári, ale aj v duši. Duch Svätý

naozaj usvedčuje z hriechov. Panna Mária naozaj privádza veriacich k Pánu Bohu a On zosiela svojho Ducha. Po návrate domov, hneď v ten deň sme zavolali svoje staršie tri deti, ktoré už teraz majú svoje vlastné rodiny a s radosťou sme im rozprávali o tom, čo sme v Medžugorí prežili a že sa treba obrátiť k Pánu Bohu. (Od prvej návštevy Medžugoria sa naše dve deti zosobášili v kostole). A hneď v ten deň – bola to nedeľa - sme navštívili aj manželovu rodinu v Nitre. Aj tu sme rozprávali o nádhernej láske nášho Boha, ako túži po našich srdciach. No dvaja z nich viditeľne nechceli počúvať, skúšali svoje mobily a navzájom si volali. Zrazu povedali, že im nefungujú a aby sme im zavolali my, ostatní. Všetci sme mali mobily rovnakého operátora. Zaujímavé bolo, že všetci sme si mohli volať, ale im sme nemohli a ani oni medzi sebou si nemohli zavolať. V podvečer sme odišli a keď sme prešli za Nitru, dostali sme obaja do mobilov nasledovnú SMS: Vážený zákazník, telefónne číslo je opäť zastihnutelné! – Telefónne číslo tých, ktorým niekto mobil zablokoval. Postupne sme navštívili aj rodinu z mojej strany a všetkým sme o našom Pánovi hovorili.

Ďakujeme Pánovi za všetko, čo nám doteraz dal. Naozaj za všetko. Túžime žiť s ním.

*Anna Čičmanová
foto: MT*

Slzy a nádej Iraku

(premiéra filmu)

Dokumentárny film **Slzy a nádej Iraku** natočili režisér Ľuboslav Polák a fotograf Anton Frič. Svetová premiéra sa konala šiesteho januára 2016 v Misijnom dome na Kalvárii v Nitre. Premietania, spojeného s diskusiou, sa zúčastnili aj predstavitelia migračného úradu ministerstva vnútra z Bratislavy a predseda Občianskeho združenia Pokoj a dobro.

Dokumentarista, fotograf a občiansky aktivista, člen združenia Pokoj a dobro, Anton Frič porozprával svoje zážitky a skúsenosti z Iraku aj zo Slovenska. Už rok sa venuje téme irackých utečencov. Navštívil ich už päťkrát, väčšinu času tam strávil s ľuďmi, ktorí prišli do Humenného. Film bol natočený v spolupráci so Slovenskou katolíckou charitou, Televíziou LUX a Vysokou školou zdravotníctva a sociálnej práce svätej Alžbety.

V sále počas premietania bolo počuť utieranie si slz, bolesť ľudí vo filme hlboko vstupovala do srdca prítomných. Nedá sa zabudnúť na neuveriteľné utrpenie našich kresťanských bratov a sestier. Zároveň

bolo dojímavé, ako sa deti pripravujú a učia slovenčinu v provizórnych triedach v utečeneckom tábore, oblečené do vetroviiek, keďže im mnohokrát chýba kúrenie. Mnohí, ktorí vystupovali vo filme, prišli na Slovensko a sú nám veľmi vďační, že sme ich prijali.

Anton Frič povedal: „Tí ľudia museli opustiť svoje domovy, niektorí za posledných dvadsať rokov utiekali aj trikrát. Z Bagdadu do Sýrie, odtiaľ do Karakošu, potom do Kurdistanu a boli to úteky, keď si zobrali len to, čo mali v tej chvíli pri sebe. Z dvoch miliónov kresťanov tam zostalo iba asi stoosemdesiatisíc Chcem zdokumentovať minimálne ten prvý rok ich pobytu na Slovensku a proces integrácie.“

Asýrski kresťania na Slovensku

Utečenecká kríza otriasa Európou. Každý sa snaží zaujať postoj k tomuto problému. Dokumentarista a fotograf Anton Frič sa rozhodol spoznať problémy kresťanských rodín, žiadajúcich o azyl na Slovensku a ponúka svoje skúsenosti.

Kto sú kresťanskí utečenci, ktorí prišli na Slovensko?

U nás sú asýrski kresťania - asýrskej národnosti. Teraz sú v Humennom, kde sa začal integračný proces, musia prejsť karanténou, ktorá zatiaľ ešte trvá. Verím tomu, že tento týždeň karanténa skončí a potom budú mať možnosť na priepustku to centrum opustiť. Majú každý deň hodiny slovenčiny a postupne budú presúvaní tam, kde ich ľudia prijímú. Máme strašne veľa ponúk, napríklad v Ružomberku mi jeden pán povedal, že dom prepíše na mňa a chce, aby tam boli utečenci, a že oni im budú všemožne pomáhať, aby sa tam cítili dobre, aj robotu im nájde, chce im pomôcť, lebo sú aj oni kresťania.

Prišli celé rodiny - viac generácií. Je to záruka, že rodina tu chce zostať a hľadá domov pre svoje deti. Je tam asi sedem - osem starších ľudí, ktorí budú odkázaní jedine na pomoc svojich detí a vnúčať, pretože tu nepracovali, nedostanú dôchodok ani sociálne dávky, žiadne životné minimum. Rodiny sa musia postarať o svojich rodičov.

Rozprávajú všetci dvoma jazykmi, asýrsky - novodobá forma aramejštiny, jazyka, ktorý používal Ježiš, a arabsky - pretože štúdiom v škole u nich prebiehalo v arabčine.

Sú to chaldejskí katolíci, ktorí sú asýrskej národnosti a majú iracké občianstvo, patria pod Rím - katolíci, ktorí uznávajú pápeža, liturgiu majú veľmi podobnú našej, len viac

spievajú a často sa prežehnávajú, v tom sú bližší gréckokatolíkom.

Ako budú rozmiestnení?

V jednotlivých mestách a dedinách budú tak dve - tri rodiny, aby sa mohli aj oni stretnúť a podporiť, ale nebude určite 150 ľudí v jednej budove, čo by narušilo integračný proces. Chceme, aby sa stali súčasťou našej spoločnosti, a nie aby tvorili nejaké geto. Verím, že časom príde k nim nejaký kňaz z Iraku, ktorý im bude slúžiť sväte omše v ich jazyku - aby sme ho pomohli zachovať. Je vzácny, rozpráva ním už len pár desiatok tisíc ľudí na svete. Raz do týždňa by sa stretli na sv. omši a vymenili si skúsenosti. To neznamená, že keď prídu do Nitry, zostanú tu nadosmrť, pretože ak im nájdeme prácu v Poprade, prídu do Popradu. Nikto ich nemôže držať na jednom mieste, keď dostanú azyl, majú rovnaké práva ako my.

Dokážu spolu žiť moslimovia s kresťanmi?

To už je politika, otec Douglas by vám povedal svoje na základe skúseností. On vôbec neverí, že kresťania s moslimami môžu existovať, ale napr. biskup Mirkis je presvedčený, že je možné žiť v komunite s moslimami. Uvidíme, čo ukáže čas. Zatiaľ vyhráva tá tvrdá línia, že s moslimami sa nedá žiť. Viete, keď tridsať rokov žijú na jednej ulici moslimovia a kresťania, v Mosule sa to stalo, a keď vládna

moc prestala fungovať v roku 2011-12, pričom Irak bol ešte stále ucelená krajina, jednoducho prišiel sused s pištoľou v nedeľu ráno, keď rodina bola vychystaná na sv. omšu, povedal: „Vypadnite, nič si nemôžete zobrať, keď neodídete, všetkých vás postriem.“ Tridsať rokov žili spolu. Po takom zážitku stratíte nádej, že sa v tej krajine ešte dá žiť. Johan bol profesorom francúzštiny na univerzite, celý život si sporil, aby si postavil dom, žil v ňom deväť mesiacov a vyhnali ho odtiaľ moslimovia. Už sa tam nevráti. Tiež chce odísť. Za posledný rok, keď porovnávam fotky, ostarol o desať rokov. Predstavte si, že všetko, čo máte, vám niekto obsadil, a zoberte si iba to, čo máte pri sebe a utekajte do Maďarska. To sa stalo im, a niektorým aj viackrát.

Ale sú aj opačné prípady, nedávno sýrskeho kňaza uniesol Islamský štát a oslobodila ho miestna moslimská komunita. Verí, že kresťania majú spolupracovať s moslimami. Tiež moslimské ženy ponúkli kresťankám ich šatky na zahalenie, keď autobus prepadli radikáli.

Petra Pergerová z migračného úradu informuje o situácii žiadateľov o azyl na našom území:

V čom spočíva azylový proces?

Prišli v decembri, bol vyšetrený ich zdravotný stav a čakáme na výsledky rontgenu pľúc, odberov krvi, atď.. Špeciálne boli vyšetrené deti - na infekčné choroby. Po zistení, že sú zdraví, ukončíme im karanténu. Potom sa im budú venovať kolegovia z procedurálneho úradu, urobia s nimi pohovory - aký majú dôvod, že opustili Irak, čo sa tam stalo... Budú to skôr formálne pohovory, pretože my už poznáme ich príbehy. Keďže museli utiecť pred Islamským štátom, predpokladáme, že niekedy koncom januára dostanú azyl. To znamená, že dostanú trvalý pobyt a budú mať presne také isté práva a povinnosti ako Slováci. Nie sú ešte občania, nebudú mať právo

voliť a byť volení. Potom pôjdu tam, kde sú vítaní. Oni sa na to aj veľmi tešia, aj majú obavy. Teraz je najdôležitejšie, aby sa cítili prijatí.

Nijako nebudú zvyhodňovaní, nebudú mať nič navyše, než Slováci. Prvýkrát v histórii spolupracuje na takejto úrovni štát s Cirkvou, čo si veľmi vážime a spolupracuje aj s Občianskym združením POKOJ a DOBRO, ktoré bude pomáhať pri ich integrácii. Nebude to nadštandardná pomoc. Keďže nevedia jazyk, nemajú tu sociálne siete. Prostredníctvom občianskeho združenia im sociálni pracovníci, učitelia slovenčiny a dobrovoľníci pomôžu písať životopisy pri hľadaní práce. Už sa nám hlásia firmy, ktoré sú ochotné ich zamestnať. Títo ľudia patria medzi vyššiu a strednú triedu, majú pracovné skúsenosti, chodili do práce. Dokonca sú znevýhodnení ako uchádzači na trhu práce. Úrad práce im môže poskytnúť rekvalifikačný kurz. Staršia generácia sa už nikdy nebude cítiť na Slovensku ako doma, ale všetko robia pre deti. Sú ochotní vykonávať akúkoľvek prácu, vysokoškolsky vzdelaní sú ochotní robiť ako robotníci...

aj, foto: pT

Petra Pergerová z migračného úradu.

Jeden neveriaci starček, ateista, sa vybral k chýrnemu kňazovi. Dúfal, že mu pomôže vyriešiť problémy s vierou. Nevedel pochopiť, že Ježiš z Nazareta skutočne vstal z mŕtvych. Hľadal znamenia vzkriesenia, o ktorom sa tak často hovorilo.

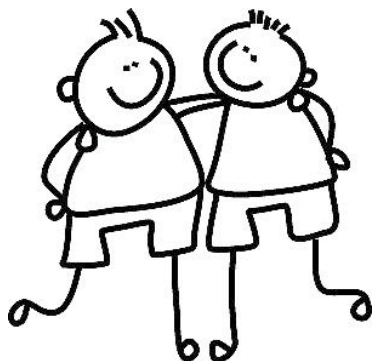
Vybral sa na faru porozprávať sa s kňazom. Musel chvíľu čakať, lebo pán farár mal akúsi návštevu. Keď kňaz zbadal starčeka stáť na chodbe, vstal a s úsmevom priniesol stoličku. Len čo návšteva odišla, kňaz uviedol starého pána dovnútra a keď sa dozvedel, o čo ide, naširoko sa rozhovoril. Po obsažnom dialógu sa zo starého ateistu stal veriaci, ktorý prejavil túžbu vrátiť sa k Božiemu slovu, k sviatostiam a k dôvere v Pannu Máriu.

Kňaz spokojný, ale aj trochu prekvapený, sa ho spýtal: „Povedzte mi, ktorý argument z toho dlhého dialógu vás presvedčil, že Kristus skutočne vstal z mŕtvych a že Boh jestvuje?“

„To gesto, že ste mi priniesli stoličku, aby som nemusel čakať postojacky,“ povedal starček.

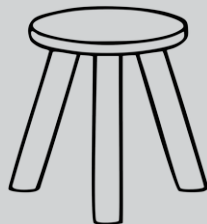
(prevzaté z: Ferrero, B. Je tam hore niekto?. Bratislava : Don Bosco, 2001. ISBN 80 – 88933 – 71 – 4)

Tí, čo si myslia, že majú čisté svedomie, majú väčšinou slabú pamäť.

O istom čínskom cisárovi sa hovorí, že chcel dobyť krajinu svojich nepriateľov a všetkých ich zničiť. Neskôr ho videli s nepriateľmi stolovať a žartovať. „Nechcel si ty vlastne zničiť svojich nepriateľov?“ opýtali sa ho. „Zničil som ich“, odpovedal, „urobil som z nich svojich priateľov.“

(prevzaté z: Richterová, M. Mozaika radosti II. Bratislava : Lúč, 1998. ISBN 80 – 7114 – 219 – 0)

Turíce v Nitre

Spoločenstvá KCHO pozývajú

14.mája 2016

na celodenné stretnutie spojené s vigíliou Turíc
vo farskom kostole sv. Gorazda v Nitre na Klokočíne.

info: 0911 958 334

Katolícka Charizmatická Obnova

DOMOVNÁ STRÁNKA CHARIZMATICKÁ OBNOVA ČASOPIS ČLÁNKY SPOLOČENSTVÁ KONFATY NA STANOVITE

VERBA: 31. január 2016

*"Dôveruj! Boh ti vedie a nenechá ťa padnúť.
Dôveruj a spolupracuj! Boží Ústoj a ver!
Keď budeš jeho dieťaťom, on bude твоim Otcom."
(pápež Evženiús)*

Najbližšie podujatia

6. január 2016
ANTON FRIC
Premiéra filmu o utečencoch

31.1.2016 - Nitra
Křesť. Duchu
seminár Katolíckej charizmatickej obnovy

9.2.2016 - Dúha, Jasná

9.2. - 11.2. - 14. máj
Katolícka charizmatická konferencia 2015 omadlo
Dúha, Jasná, Exerciácie

14.5.2016 - Nitra
Turíce v Nitre - Stretnutie spoločenstiev a katechéz Obnovy v Duchu Svätom

Všet komentáře, postavy, články můžete poslat na: poslavy@kcho.sk
Katolícka charizmatická obnova Slovenska. Použitie textu je možná so povolením redakcie.

www.kcho.sk

Katolícka charizmatická obnova Slovenska, Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra

Rožňava - Dušan Lukáč (koordinátor), 0903 635 996, lukacd@psg.sk; **M.Lőrincová**, 0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Bratislava - E.Ferancová (zástupca koordinátora), 0905 335 854, seminare.ev@gmail.com

Trnava - A.Gubala, 0905 512 749, franton48@seznam.cz; **H.Karásková**, 0915 429 973, karaskova@topcomp.sk

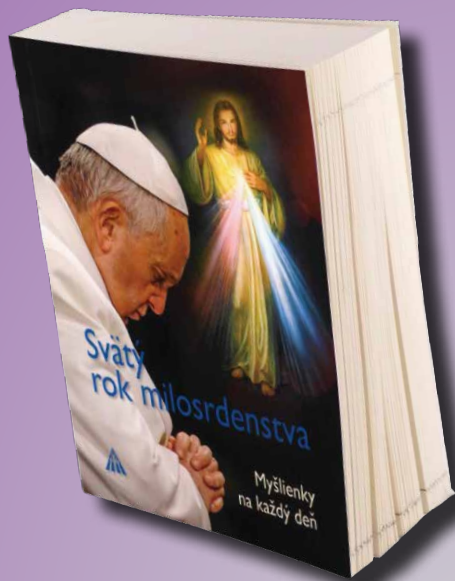
Nitra - P.Brodek, 037 7721 747, peterbrodek@gmail.com; **M.Bernátková**, 0903 585 586, bernatkova.maria@gmail.sk

Košice - F.Klím, 0907 534 970, fklimo@yahoo.com; **P.Slávík**, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Banská Bystrica - V.Kocián, 0903 571 499, jaszv@in.slovanet.sk; **V.Nemcová**, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Spiš - M.Hvizdoš, 0904 109 521; **J.Hýrošová**, 044 4341 264, 0902 737 623, tereziavelka@zoznam.sk

Zilina - M.Bilčík, 0904 607 070, mbilcik@gmail.com; **J.Kvašňovský**, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk

Kniha

Svätý rok milosrdenstva

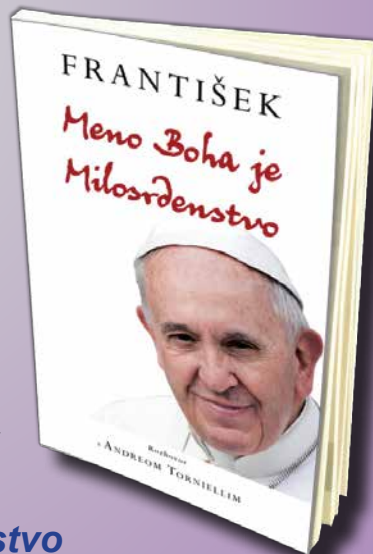
obsahuje krátke zamyslenie o milosrdenstve na každý deň, spod pera súčasného pápeža Františka. Sú vhodné pre každého, kto potrebuje cítiť uzdravujúcu ruku Božieho odpustenia.

CHARIKNIŽNICA

1/2016

Každá stránka knihy vyjadruje vrúcnu túžbu priblížiť sa k všetkým duším, ktoré hľadajú zmysel života, cestu pokoja a zmierenia, liek na svoje fyzické i duchovné zranenia, v Cirkvi i mimo nej. Predovšetkým sa chce priblížiť k všetkým nepokojným a uboleným, ktorí túžia byť prijatí, nie odmietnutí: k chudobným a vylúčeným, k vážnom a prostitútkam, ale aj k zmäteným a tým, čo sa vzdialili od viery, k homosexuálom i k rozvedeným.

V úprimnom dialógu s vatikanistom Andreom Torniellim sa František nevyhýba ani vzťahom medzi milosrdenstvom, spravodlivosťou a skazenosťou.

Kniha ***Meno Boha je Milosrdenstvo***

vychádza naraz v 86 krajinách. Súčasťou slovenského vydania je aj pápežský dokument Misericordiae vultus, bula, ktorou bol vyhlásený mimoriadny Svätý rok milosrdenstva.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou alebo telefonicky objednať na čísle: 0911 958 334